

Od autorky bestsellerové série *Viníci*

V ZAJETÍ

ROMÁN

přeložila
Eva Halanová

MERCEDES RON

V ZAJETÍ

Copyright © Mercedes Ron, 2019

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Eva Halanová, 2026

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7205-6 (pdf)

MERCEDES RON

V ZAJETÍ

Druhý díl série Marfil

přeložila Eva Halanová

Pro mé VINÍKY,
za to, že mě od začátku podporujete, že ve mě věříte
i v době, kdy nikdo jiný nevěří,
a především za to, že při mně celou dobu stojíte.
Mám vás ráda!

PŘEDMLUVA

Roztřeseně jsem si vzala zbraň, kterou mi podával. Věděla jsem o ní všechno – jak ji nabít, jak ji rozebrat, přesný název každé její části... Ale nikdy jsem jí nerozuměla tak jako v následujících minutách.

A to všechno proto, že tam vůbec neměl být.

Byli jsme podvedeni a teď... Teď to všechno směřovalo do háje.

Předtím jsem řekla Sebastianovi, že jsem připravená zemřít, že je mi jedno, jestli přijdu o život, pokud tím dosáhneme našeho cíle, že by mi nevadilo zemřít pro dobrou věc, ale teď když jsem měla tu zbraň v ruce... Překvapilo mě, že se nebojím tolik o sebe jako o něj...

„Zahrajeme si hru, ano?“ řekl Marcus a smál se tím dětským způsobem, ze kterého mi běhal mráz po zádech. Odlepila jsem oči od zbraně a setkala se se Sebastianovým pohledem.

Pořád jsem nechápala, jak se mu tam sakra podařilo dostat, ačkoli rány na tváři a břicho jasně ukazovaly, že si prošel peklem, aby mě našel. Proč mě to překvapovalo? Řekl mi, že to udělá... a že kdyby se to vymklo z rukou, přijde osobně a dostane mě odtamtud.

A také to udělal.

„Kdo chce začít?“ zeptal se Marcus, vzal mi pistoli z prstů a položil ji doprostřed stolu. Roztočil ji prudkým pohybem, a když se pistole zastavila, jeho úsměv se mu rozprostřel po celé tváři. „Dámy první?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Prosím...“ úpěla jsem zlomeným hlasem.

„Udělej to, nebo ho zastřelím já. A ne, nebude to přímo do hlavy. Začnu jednou nohou, pak druhou, potom to bude do žebíru a následně kamkoli jinam, dokud nebudeš křičet, abych ho rychle zabil.“

Zadržovala jsem slzy, vzala jsem pistoli ze stolu a třesoucíma se rukama ji zvedla.

„Napočítám do tří... OK?“

Naše pohledy se setkaly... Můj byl zděšený, jeho klidný jako oceán v letním dni.

„Jedna,“ spustil ten zkurvený parchant.

Sebastian povzbudivě přikývl.

„Dva.“

„Nemůžu...“ řekla jsem s pláčem, zatímco jsem dávala zbraň dolů.

Marcus mě však silou zvedl za paži. Stiskl mi prsty a přinutil mě, abych namířila na hlavu osobě, kterou miluju.

„Udělej to, slůně!“

Prudce jsem odmítla, a tak mi Marcus přitiskl prsty k železu té zbraně silněji, čímž mi ublížil.

„Tři.“

Rána výstřelu mě přiměla zavřít oči a vykřiknout.

MARFIL

Měli jste někdy noční můru, v níž jste v hloubi duše věděli, že všechno, co se kolem vás odehrává, je pouze sen? Že to není skutečné?

Přesně tak jsem se cítila. Čekala jsem, až letadlo, co mě unášelo rovnou do pekla, konečně dosedne. Můj mozek se mě ze všech sil snažil probudit, jenže má mysl si dávala načas...

Štípala jsem se tak silně, až jsem si málem ublížila. Upřela jsem zrak na červený otisk, který jsem si udělala na bledé kůži na paži, a oči se mi znovu zalily slzami – místo úlevy jen dál zaplavovaly studnu, do níž jsem byla uvržena.

Kdyby mi někdo před třemi měsíci řekl, že můj otec je drogový dealer, vysmála bych se mu do obličeje. Kdyby mi v té době někdo řekl, že se mě někdo pokusí zabít ne jednou, ale třikrát, pátrala bych po skryté kameře. Ale kdyby mi tehdy někdo prozradil, že se zamiluju... pozorně bych ho poslouchala. Po tom jsem toužila, na to jsem čekala roky, nikdy bych však nevěřila, že se zamiluju do zločince.

Sebastianu jsem měla pořád před očima, jak mě z dálky sledoval, když jsem nastupovala do soukromého letadla Marcuse Kozlova. Tak trochu jsem doufala, že to celé zarazí – že to je past a on mě každou chvíli zachrání, naloží do auta a odveze pryč od toho všeho. Jenže to neudělal.

Těsně předtím, než jsem nastoupila do letadla, jsem si dovořila na něj ještě jednou pohlédnout.

Díval se na mě odtamtud, vážný jako vždy, jako by se ho nic z toho netýkalo. Jak mohl být tak neproniknutelný? Jak mě sakra

mohl vydat svému nejhoršímu nepříteli a dál žít, jako by se nic nestalo?

Nechtěla jsem nad tím dál přemýšlet.

Sebastian Moore, stejně jako všichni muži v mé rodině, pro mě byl mrtvý.

V letadle kromě posádky seděli dva muži v oblecích – tipovala jsem, že od téhle chvíle budou mými bodyguardy. Ani jeden z nich mi nechtěl prozradit, jaké dostali od Marcuse pokyny, a já jsem ve svém rozpoložení ani neměla chuť naléhat.

Po přistání na nás čekala dvě černá SUV. Let trval zhruba pět hodin, a sotva jsme vystoupili, došlo mi, že to, co se stalo před dvěma dny, bylo tak vážné, jak jsem se obávala. Jeden z bodyguardů, kteří na mě čekali, ke mně přistoupil a představil se jako šéf bezpečnosti Marcuse Kozlova.

„Vítejte v Miami, slečno Cortésová,“ řekl, sundal si černé sluneční brýle a podal mi ruku.

Bez valného nadšení jsem mu jí potřásla a rozhlédla se kolem, zatímco mi ze suchého horka vyrazil na čele pot.

„Pan Kozlov dorazí až večer, požádal nás, abychom vás odvezli rovnou domů.“

Krev se mi vařila v žilách, když o Marcusovi mluvil, jako by byl můj šéf – jako bych mu patřila a on mohl rozhodnout, kdy a kam mě povezu.

Neřekla jsem ani slovo, jen jsem si vlezla dozadu do SUV a začala sprádat plán útěku. Bála jsem se – nechtěla jsem Marcuse vidět a jen z pomyslení na to, že s ním zase zůstanu sama, jsem se chvěla.

Budu muset být silná. Otec mě tam nenechá dlouho, přijede si pro mě, vezme mě domů a pak se vypořádáme s těmi, kteří mě chtějí zabít, nebo snad ne?

Jenže z myšlenky na návrat do domu člověka, který mi lhal od narození, zločince, jenž nejspíš zavinil smrt mojí mámy... , se mi zvedl žaludek.

Zhluboka se nadechni, Marfil... , poručila jsem si.

Cesta do přístavu trvala asi pětadvacet minut. Tam jsme nastoupili na malou, ale velmi elegantní loď a za dalších dvacet minut jsme se dostali na Fisher Island.

Nikdy jsem v Miami nebyla – v létě jsem zůstávala doma nebo jsem trávil pár dní s přáteli v Hamptons, ale musela jsem uznat, že je to nádherné místo. Obloha byla neuvěřitelně jasně modrá a mezi sluncem a lidmi, kteří si chtěli užít pěknou dovolenou, nevisel jediný mráček. Všude rostly palmy a kamkoli jste pohlédli, stály tam luxusní káry.

Okázalost mě nikdy nebrala, ale jakmile jsme dorazili na tenhle ostrov, nemohla jsem odtrhnout oči od místa, kde měl svou rezidenci můj úhlavní nepřítel.

Dál už jsme auto nepotřebovali – motorový člun nás dovezl přímo do soukromého přístavu, kterým se Marcus hrdě vychloubal. Před jeho vilou parkoval impozantní katamarán, jachta, dvě menší lodi a tři vodní skútry. Zjevně se nenudil.

K lodi přistoupil muž v obleku, aby mi nabídl ruku a pomohl mi vystoupit. Mohlo mu být kolem čtyřicítky a byl od hlavy k patě v bílém. Představil se jako Lionel, majordomus.

Majordomus?

To slovo se ještě používá?

Bílá rezidence s oranžovou střechou byla impozantní, tak velká, že jsem nechápala, k čemu takový dům je, když v něm bydlel jen on... Anebo jsem byla špatně informovaná a kolem něj pobíhala spousta žen a dětí. Nepřekvapilo by mě, kdybych narazila na harém ukrytý v útrokách té rezidence. Vlastně bych od někoho tak odporného, jako je on, čekala cokoli.

Pečlivě udržovaná zahrada téměř lemovala oceánský břeh, čímž domu dodávala vzhled soukromého ostrova.

Z malého přístavu bylo vidět na obrovský čtvercový bazén zastřešený impozantní bílou střechou na sloupech takové výšky, že se pod nimi člověk cítil skoro neviditelný.

Bylo zřejmé, že jde o dům pašeráka.

Jakkoli byl krásný, nechtěla jsem se zdržovat detaily.

Nezajímalo mě to – chtěla jsem odtamtud prostě vypadnout. „Slečno Cortésová, kuchařka Naty vám připravila oběd a má pro vás připravený pokoj, kde si můžete odpočinout, pokud si přejete.“

„Nemám hlad,“ odpověděla jsem suše, když jsme vstoupili do domu zadními dveřmi ze zahrady.

Uvnitř se všechno lesklo: parkety, bílé stěny, šedý nábytek... jako vystřižené z katalogu.

„Chcete, abych vás provedl, slečno?“ zeptal se Lionel.

„Jsem unavená, někdy jindy.“

Neuniklo mi, jak chladně se k němu chovám, ale nechtěla jsem navazovat žádný vztah s kýmkoli spojeným s tím mužem.

Lionel mě vedl do mého pokoje ve druhém patře po schodišti s nejspíš ručně vyřezávaným zábradlím. Prošli jsme několika chodbami, několika dveřmi a pak Lionel otevřel ty moje.

Nabízela se úžasný výhled na oceán i zahradu. Odtud jsem viděla loď, na níž jsme připluli, a bodyguardy střežící okolí.

Nejen moji dva osobní strážci – kamkoli jsem pohlédla, někdo hlídal.

Zachvěla jsem se. Cítila jsem se uvězněná, zahnaná do rohu.

„Nechám vás, ať se zabydlíte,“ řekl klidně. „Cokoli budete potřebovat, stačí zvednout interkom u postele,“ dodal a ukázal na zařízení vedle obrovské postele s baldachýnem.

Mlčky jsem přikývla a zůstala sama.

Ze všeho nejdřív jsem vytáhla mobil a vyhledala Liamovo číslo. Potřebovala jsem vědět, jak je na tom Tami, jak jí dopadla operace po střelbě, která byla mířena na mě...

Na pár vteřin jsem zaváhala.

Co mu řeknu?

Sedla jsem si na postel a zadívala se na blankytně modrou podlahu.

Jak můžu svému nejlepšímu kamarádovi vysvětlit, že můj otec je zločinec, že Tami zasáhla kulka určená mně a že být se mnou znamená smrtelné nebezpečí?

Telefon jsem zase odložila a rozhlédla se. Přes všechnu tu krásu jsem se cítila jako v podzemní kobce.

Nebylo úniku, z toho domu bych se nedostala ani s pomocí... kterou jsem neměla.

Musela jsem tu zůstat, dokud se to nevyřeší, dokud Marcus s otcem neodstraní hrozbu, jež se nade mnou vznášela... a mezi tím se o sebe postarat sama.

Byla jsem si totiž jistá, že to, co mi Marcus provedl, bylo pouhé pohlazení ve srovnání s tím, co by mi mohl ještě udělat. Myšlenky se mi bezděčně stočily k Sebastianovi – k tomu, jak mě včera v noci líbal a hladil, téměř se se mnou pomiloval... Vybavila se mi chvíle, kdy se zarazil a začal mi vyprávět o své minulosti, o svém temném tajemství... Všechno se to stalo dřív, než mě proti mé vůli odvezl na letiště a chladnokrevně předal Marcusovi.

Bylo mi strašně smutno, ale nešlo o obyčejný smutek – takový pocit jsem dosud nikdy nezažila. Měla jsem dojem, že mi někdo chce vzít všechno, co mě definuje. Bylo to, jako by mě vsadil do cizího těla, do života někoho úplně jiného, než jsem já. Podívala jsem se na sebe do velkého zrcadla v pokoji, ale nepoznávala jsem se. Nejhorší na tom bylo, že to nebyl ani můj domov, ani rodina, nebo dokonce kamarádi, kteří by mi chyběli... nejvíc mi chyběl on. Bylo to pro mě hrozně divné, že ho nevidím ve své blízkosti, že ho neslyším říkat mi, co smím dělat. Chyběl mi dokonce i jeho kritický pohled, ty zklamané oči pokaždé, když jsem něco zkazila. Děsilo mě pomyslení, že se Sebastian stal právě tím – mým domovem.

Řekl mi, že mě má rád, že mě miluje... A teď jsem byla v tom ďábelském sídle.

Uvnitř mě to bublalo, a tak aniž bych si uvědomovala, co dělám, vztekla jsem popadla telefon a vši silou jsem jím mrštila proti obrovskému zrcadlu před sebou.

Sklo se roztříštilo a střepy dopadly na parkety. Zrcadlo mi ukázalo obraz mého naprosto rozbitého já...

Proč jsi mi to udělal, Sebastiane?

Schoulila jsem se na posteli a pevně zavřela oči.

Nejspíš jsem usnula, protože když jsem oči znovu otevřela, oknem dovnitř pronikal jen mdlý svit. Ztuhlá z nepohodlné polohy jsem se posadila a pohledem hledala vypínač.

Srdce mi málem vyskočilo z hrudi, když jsem viděla, že tam sotva osvětlený večerním světlem sedí Marcus – ruce složené na kolenou, bradu opřenou o propletené prsty – a klidně mě pozoruje.

„Nechtěl jsem tě vyděsit,“ řekl, aniž by se pohnul či změnil polohu.

Instinktivně jsem si přitiskla ruku k srdci, které mi divoce bušilo strachem i úlekem.

„Co tady děláš?“

Teprve pak se pohnul, opřel se zády o nízké sofa a usmál se na mě.

„Jsi nádherná, když spíš...“

Bylo celkem děsivé slyšet ho něco takového říkat, až se mi z toho zvedl žaludek.

„Vypadni z mého pokoje!“

Marcus vstal a přešel ke mně, aniž by se mu vytratil úsměv ze rtů.

„Vím, že jsi hodně unavená a že události posledních hodin tě nejspíš vyděsily, ale takhle se mnou v mém domě mluvit nemůžeš, ano, princezno?“

Když se chtěl dotknout mé tváře, odvrátila jsem se, ale on mě chytil za bradu a přinutil mě, abych se podívala přímo na něj.

„Věř tomu nebo ne, jsi tady, protože mi na tobě záleží,“ dodal a hladil mě po tváři. Chtěla jsem ho od sebe prudce odstrčit, ale něco mi říkalo, že bude lepší se nehýbat. „Slibuju, že dokud jsi tady, nic zlého se ti nestane.“

Když viděl, že mlčím, znovu se usmál a odtáhl se.

Otočil se k zrcadlu, které bylo úplně roztržštěné. Podlaha byla posetá střepy.

„Nechám to hned uklidit a zítra ráno ti sem dají nové zrcadlo,“ prohlásil velmi klidně, jako by nález rozbitých věcí byla ta nejnornálnější věc na světě.

„To není...“ začala jsem, ale on mě přerušil.

„Za půl hodiny tě čekám na večeri,“ oznámil mi velmi veselým tónem. „Obleč si něco hezkého, večere je pro mě velmi výjimečná chvíle. Nesnáším pomyslení, že se lidé už nescházejí u stolu a nerespektují základní etiketu.“

„Nemám hlad,“ odpověděla jsem pevně.

„Musíš se najíst, Marfil,“ řekl a zamířil ke dveřím. „Nechtěj, abych pro tebe musel přijít,“ zastavil se, aby to dodal.

Po těch slovech za sebou zavřel dveře a já se spěchala ujistit, že jsou dokonale zabouchnuté. Nebyl tam žádný zámek ani petlice... nic.

Kdokoli mohl vejít, kdykoli se mu zachtělo, a mně z toho přejel mráz po zádech.

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se uklidnit. Budu s ním muset žít, což nebylo nic nového, ale při pohledu na něj se mi vrátily všechny vzpomínky, jeho ruce, kterými se mě dotýkal bez mého svolení, jeho ruka, kterou mi ublížil, jak mi mačkal prsty... Jeho výhrůžky...

Dělej, co ti řekne.

V hlavě se mi zhmotnil Sebastianův hlas, jako by tu stál přímo vedle mě, a něco ve mně se trochu uklidnilo.

Krok za krokem, Marfil... Chce jen, abys s ním povečeřela.

Osprchovala jsem se a vysušila si vlasy fénem v koupelně. Myšlenkami jsem se neodbytně vracela k Tami ležící v louži krve na podlaze... Nemohla jsem to dostat z hlavy. Rozhlédla jsem se kolem s úmyslem zavolat Liamovi, abych zjistila, jak se zotavuje, a také abych ho poprosila, aby se postaral o mého psa Rica, než se vrátím, jenže pak jsem si uvědomila, že telefon je rozbitý.

Našla jsem ho na druhém konci pokoje – dopadl tam po nárazu a displej byl úplně zničený.

„Do háje,“ řekla jsem nahlas.

Právě jsem rozbila jedinou věc, která mě spojovala s lidmi, jež jsem měla ráda.

V duchu jsem zaklela a zamířila do šatny, která se nacházela mezi pokojem a koupelnou.

Byla tam spousta šatů, netušila jsem, kdo je pořídil, ale nechtěla jsem nad tím moc přemýšlet. Procházela jsem záplavu šatů i sukní, ale nemohla jsem najít žádné kalhoty... dokonce ani džíny.

To je vtip?

V duchu jsem nadávala. Vytáhla jsem jedny z mála prostých, volných šatů a hodila je na sebe.

Rozhlédla jsem se po botách a jediné, co jsem našla, byly jen lodičky nebo vysoké sandály.

Tenhle chlap je kretén.

Rozčileně jsem si uvědomila, že tady nemám žádné své věci ani nic, co by se mi aspoň trochu líbilo, takže jsem se rozhodla jít bosa.

Byl to projev protestu?

Ano, byl.

Sešla jsem po schodech dolů. V dálce byla slyšet hudba, která mi zněla povědomě.

Nemohla jsem si vzpomenout, kde přesně se nachází obývací, ale rozhlížet jsem se moc nemusela. Pod schody na mě čekala jedna služebná, která mi ukázala cestu k místu, kde na mě čekal Marcus.

V jídelně propojené s obývacím byl dlouhý dubový stůl obklopený židlemi potaženými bílým semišem, které ladily se závěsy. Tu a tam se objevovaly detaily v zelené barvě a na stěnách visely lovecké trofeje. Věděla jsem, že Marcus miluje lov, nejednou s otcem na něj vyrazil, jak mi sám vyprávěl, což byl další důvod, proč ho nenávidět ještě o něco víc.

Když mě uviděl vejít, zrovna telefonoval. Očima mě sjel od hlavy až k bosým chodidlům.

Oproti mému očekávání se mu na přitažlivé tváři objevil úsměv.

„Musím končit,“ oznámil osobě na druhém konci telefonu a ani nečekal na odpověď.

Strčil si telefon do kapsy a ukázal na židle u stolu, který byl prostřen k večeři pro dva.

Cítila jsem, jak celým mým tělem zatřásl neklid.

„Posad' se, prosím,“ řekl a pokynul mi, abych šla blíž.

Odsunul mi židli, já si sedla a přemýšlela, jak zkrotím nutkání popadnout nůž před sebou a vrazit mu ho do oka.

„Moc ti to sluší,“ prohodil a posadil se do čela stolu, hned vedle mě.

„Ráda bych si sem vzala své věci. . .“

„Neboj se, můžeš si tu koupit, cokoli chceš,“ přerušil mě a odšpuntoval láhev. „Vino?“

„Dám si radši vodu,“ odpověděla jsem suše.

„No tak, nebuď jak malá,“ řekl a navzdory mému odmítnutí mi nalil rudou tekutinu.

Přišly dvě služebné s jídlem. Obsloužily nás a nechaly tácy uprostřed stolu pro případ, že bychom si chtěli přidat.

Když jsem uviděla grilovaný chřest a telecí plátek, obrátil se mi žaludek.

„Jez,“ nařídil mi o pár minut později, protože jsem se v tom chřestu jen šťourala vidličkou.

Povzdechla jsem si a napíchla jsem si kousek masa.

„Vím, že mě teď nenávidíš,“ řekl velmi klidným tónem.

Zvedla jsem oči od talíře a upřela na něj pohled, zatímco on se napil.

„Ne že by mě to nějak moc znepokojovalo, to se musím přiznat,“ pokračoval a ukrojil si kousek masa, „ale když mi to dovolíš, můžu ti pobyt tady zpříjemnit, Marfil,“ dodal a chytil mě za ruku.

Napjala jsem se, chtěla jsem sebou prudce trhnout, ale ovládla jsem se.

Prsty mi jemně přešel po stejných prstech, které mi před měsícem toho rána ohnul.

Strach, že mi znovu ublíží, mi zatemnil smysly.

„Moc mě mrzí, co jsem ti tenkrát udělal,“ řekl a pohladil mě s něhou, kterou jsem jen těžko skousla. „Jak sis možná všimla, jsem muž vznětlivé povahy. Někdy ztrácím nervy, ale nikdy jsem ti nechtěl ublížit... Právě naopak,“ dodal, pevně mi stiskl ruku a donutil mě, abych se na něj podívala. „Chci tě chránit, Marfil... Chci zabít ty, kteří se tě snaží zabít, a nepochybuji o tom, že to udělám už brzy.“

Škubla jsem rukou a on mě pustil.

„Nechci vědět nic o tom, co chceš nebo se chystáš udělat,“ pronesla jsem zcela vážně.

„To, že jsem tady, je jenom proto, že nemám na vybranou, ani jsem si nemohla promluvit s otcem. Co se mě týče, mohl jsi mě unést.“

Marcus se dlouze napil vína a pak opatrně položil sklenici na stůl. Otřel si rukou ústa a znovu se usmál, ačkoli tentokrát se mu v očích, kterýma na mě hleděl, radost neobjevila. Jeho potemnělý pohled mě zarazil.

„Zavolej otcí,“ řekl. „Teď hned,“ dodal.

Na okamžik jsem zmateně zamrkala.

„Nemám telefon.“

Marcus si povzdychl, vytáhl z kapsy mobil a po odemčení mi ho podal.

Když jsem si ho vzala, uviděla jsem, že na pozadí je moje fotka z chvíle před několika hodinami, kdy jsem usnula.

„Nemohl jsem odolat,“ přiznal bez náznaku lítosti.

Copak si neuvědomoval, jak strašidelné to všechno je?

„Volej.“

Podívala jsem se do jeho kontaktů a vyhledala jméno Alejandro Cortés.

Než zvedl telefon, zazvonilo to dvakrát.

„Jak je, Marcusi?“

Vstala jsem.

„Tati? Tati, to jsem já,“ vyhrkla jsem a odvrátila se od Marcuse směrem k oknu, neschopná zastavit slzy, které mi stékaly po tvářích. Poprvé v životě jsem byla ráda, že slyším jeho hlas, poprvé v životě jsem ho potřebovala. Na tom, co o něm Sebastian říkal, nezáleželo – uklidňovalo mě cokoli, jen abych se nemusela dívat na toho odporného muže.

„Proč voláš z Marcusova mobilu?“ zeptal se vyděšeně. „Stalo se mu něco?“

Zhluboka jsem se nadechla, aby si nevšiml, že brečím.

„Ne, tati, půjčil mi ho... Prosím tě, tati. Prosím, přijed' pro mě.“

„Že mám pro tebe přijet?!“ vykřikl rozhořčeně. „Marfil, téměř všechny tvoje bodyguardy zabili! Pokusili se tě zabít na veřejném místě. Máš vůbec představu, jak nebezpečné je být v této chvíli s tebou?“

Slova mi uvízla v krku.

„Ale... jak dlouho tu musím zůstat?“

„Jak dlouho bude třeba,“ odsekl. „Ochranu, kterou ti teď nedokážu zajistit já, ti může dát jen Marcus. Dokud budeš v nebezpečí, zůstaneš tam.“

Nadechla jsem se a vyhlédla z okna. Venku už byla tma.

„A co škola?“ zeptala jsem se. „Za chvíli mě čekají závěrečné zkoušky a...“

„Marfil, nemám čas na tvé rozmary. Chovej se k Marcusovi slušně, myslím to opravdu vážně. Ten muž nám poskytuje víc, než bych kdy dokázal zaplatit...“

Rozzuřilo mě, že je mu jedno, jak se cítím já... Jeho nezáměm mi jasně ukázal, co je to za člověka.

„Ještě si zavoláme,“ dodal, než zavěsil.

Podívala jsem se na displej telefonu a cítila se osamělejší než kdy dřív.

Když jsem se vrátila ke stolu, Marcusův pohled mě překvapil. „Nejsi tu z mého rozmaru,“ řekl a podíval se mi do očí. „Jsi tady, protože sem patříš.“

Jestli být u vraha je teď místo, kam patřím... co to ze mě dělá? Budu mít v budoucnu problémy, kdyby se to později provalilo? Koutkem oka jsem se podívala na Marcuse a začala si uvědomovat, jak děsivá je realita, v níž žiju.

MARFIL

Druhý den ráno, když jsem sešla dolů v šatech s růžovými a bílými květy a opět bosá, Marcus nepřítomně snídal u stolu v jídelně. Nerada přiznávám, že je opravdu hezký.

Měl na sobě černé kalhoty a bílo-světlemodře pruhovanou košili bez kravaty. Vypadal jako pestré zvíře, které svou krásu využívá k přilákání kořisti. Kolik holek už mu asi padlo k nohám a pak zjistilo, že je ze všech nejnebezpečnější? Když mě uviděl přicházet, pokynul mi rukou, abych se posadila naproti němu.

„Co si dáš k snídani?“ zeptal se a zadíval se do mých opuchlých očí.

Nalíčila bych se, ale neměla jsem čím.

„Sklenici mléka s medem,“ odpověděla jsem a vyhnula se jeho pohledu.

„A k jídlu?“

„Nemám hlad.“

„Včera ses sotva dotkla jídla, Marfil.“

Nic jsem neřekla a on se otočil k Lionelovi, který stál u dveří jako socha a čekal na rozkazy.

„Řekni Naty, ať jí připraví míchaná vajíčka.“

„Nech...“

„Budeš jíst,“ přerušil mě takovým tónem, z něhož mi přeběhl mráz po zádech.

Pevně jsem semkla rty.

„Podle tvých bosých nohou odhaduju, že buď se ti nelíbí boty, které máš ve skříni, nebo máš tendenci chodit všude naboso,“ řekl po chvíli, když mu došlo, že mlčím.

„Radši bych nějakou pohodlnější obuv, zvlášť na doma.“

Marcus mě chvíli pozoroval a potom se napil.

„Řekni mi, co chceš, abych ti koupil, a já to zařídím.“

Tohle jeho gesto mě šokovalo, nečekala jsem to. Ale místo toho, aby ve mně vyvolal vděčnost, spíš mě rozčilovalo vědomí, že jsem jen jeho hračka – panenka, kterou si oblékne do nádherných šatů a zavře doma, aby na ni mohl celé hodiny civět.

„Nechci, abys mi něco kupoval, chci svoje věci.“

„Pošlu někoho k tobě, aby ti přivezl, co potřebuješ.“

Proč byl sakra tak milý?

Tohoto Marcuse jsem se bála ještě víc než toho, který mi ublížil, protože jsem nevěděla, kdy mu ztuhne úsměv a vycení zuby.

Dělal to proto, aby mě obalamutil a abych polevila v ostražitosti?

„Děkuju...“ odpověděla jsem a nenáviděla chuť toho slova na jazyku, zvlášť když bylo určeno jemu.

„Potřebuješ ještě něco?“

Například získat zpět svůj život? Aby tě zavřeli do kobky až do konce tvých dnů?

Ale ironie stranou, bohužel něco jsem přece jen naléhavě potřebovala.

„Mám psa... Jmenuje se Rico a od té doby, co se mě pokusili zabít na tom večírku, o něm nemám žádné zprávy.“

„Chceš, aby ho sem někdo přivezl?“

„To bych byla moc ráda,“ odpověděla jsem s nadějí.

Mít tu Rica by mi zlepšilo náladu, dělal by mi společnost a necítila bych se tak osamělá ani vyděšená. Představa, že by byl se mnou, že bych ho držela v náručí, venčila ho... Moc by ho bavilo běhat po pláži, dovádět v oceánu...

Konečně jsem od chvíle, kdy jsem přijela, pocítila náznak naděje.

Marcus si všiml, jak se mi právě totálně rozzářil obličej... a samozřejmě toho využil.

„Nechám ti ho přivézt... ale pod jednou podmínkou,“ řekl, položil prázdný hrnek na stůl a naklonil se ke mně.

Věděla jsem, že tato laskavost bude mít háček.

„Co chceš?“

„Příměří.“

Zhluboka jsem se nadechla, abych se pokusila ovládnout své myšlenky.

„Pokud souhlasíš, zpříjemním ti tady pobyt, slibuju, ale výměnou za to budeš muset strávit určitý čas se mnou. Každý večer budeš večeřet v jídelně a mít na sobě šaty, které jsem ti s velkou radostí nechal koupit. Na oplátku můžeš během dne nosit, co se ti zlíbí. Když budeš všude chodit bosa, je mi to jedno, ale večery jsou moje.“

Mít u sebe Rica výměnou za každodenní večeři s ním... Po pravdě řečeno, nikdy mě nenapadlo, že by byla nějaká jiná možnost, takže to nevypadalo jako špatná dohoda... Ale to ze mě nesmí udělat předmět, jeho předmět. Při pomyslení na Rica se mi sevřelo srdce, ale nadechla jsem se a odpověděla:

„Nebudu tvoje ani ve dne, ani v noci.“

Marcus nepůsobil, že by ho moje odpověď překvapila, vlastně se zdálo, že ji očekával.

„Budeš... A dřív, než si vůbec myslíš,“ reagoval velmi sebejistě.

„A teď jez,“ dodal téměř bez mrknutí oka.

Neochotně jsem jedla vajíčka, sotva jsem do sebe něco dostala.

Když dojedl snídani, naposledy se napil kávy a pak vstal.

„Za půl hodiny tě chci vidět ve své kanceláři.“

Nečekal na odpověď.

Odcházel kuchyňskými dveřmi.

Zadívala jsem se na talíř s vajíčky, ještě toho zbývala půlka, ale poté, co jsem se dozvěděla, že se s ním budu muset setkat o samotě, se mi žaludek sevřel úplně.

Marcusova kancelář byla ve druhém patře naproti schodišti a z obrovského okna se naskýtal krásný výhled na okolí i do zadní zahrady.

Vadilo mi, že je to tak hezké místo, když jsem měla chuť nenávidět všechno, co patřilo jemu.

Než jsem vešla dovnitř, zaklepala jsem a on mávl, ať vejdu. Seděl před světle dřevěným stolem, nalevo od něj byla bílá sedací souprava se stolkem uprostřed a na druhé straně působivá knihovna z teakového dřeva. Měla jsem chuť tam jít, podívat se, které knihy tam jsou, dotknout se prsty jejich hřbetů a ucítit vůni starého papíru, ale zůstala jsem stát a vyčkávala.

Marcus vstal, obešel stůl a opřel se o něj přímo přede mnou.

„Myslím si, že je načase, aby ses dozvěděla, kdo tě chce zabít a proč,“ šel přímo k věci.

„Už to vím,“ přerušila jsem ho, abych si nemusela znova vyslechnout tu historku.

Marcus překvapeně zkřivil tvář.

„Řekl bych, že to nechápeš...“

„Jste drogoví dealeri,“ přerušila jsem ho a nedokázala jsem zabránit tomu, aby se mi nesvraštalo čelo, jak ve mně to slovo vyvolalo nepopsatelný odpor.

Marcus na mě civěl snad několik vteřin, možná i minut, aniž by uhnul pohledem.

„Kdo...?“

Neodpověděla jsem. Jeho pohled se zaleskl rozčilením, které nedokázal skrýt.

„Sebastian, že jo?“

Když jsem uslyšela jeho jméno, přeběhl mi mráz po zádech, ale snažila jsem se to nedat najevo. Nevěděla jsem, jestli ho tím dostávám do problémů, nebo ne, ale nechtěla jsem, aby tušil, jak moc mě zasáhla jen pouhá vzpomínka na něj.

„Nebylo těžké k takovému závěru dojít,“ zalhala jsem, protože jsem se o něj v hloubi duše bála. Nechtěla jsem, aby se mu stalo něco zlého, zvláště ne kvůli mně. „On mi to jenom potvrdil.“

„A co přesně ti potvrdil?“

„Že můj otec prodává drogy... Že se mu někdo pokusil ukrást jednu z jeho tras a že to vyvolalo střet s jeho nepřáteli.“

Marcus se odtrhl od stolu a pomalu se ke mně přiblížil.

„Docela stručně, ale celkem výstižně... A co ti Sebastian navykládal o mně?“ dodal a zastavil se asi půl metru ode mě. S chladným zájmem upíral své oči na mé.

„Že jsi dostatečně mocný na to, aby ses postavil ruské mafii, která se mě snaží zabít.“

Marcus se usmál.

„Ruská mafie... Já jsem ruská mafie, zlato,“ prohlásil, zvedl ruku a zastrčil mi pramen vlasů za ucho. „Tihle amatéři nemají proti mně šanci, když jsi teď tady... v bezpečí.“ Chtěla jsem mu vrazit facku, ale něco mi říkalo, že bude lepší se nehýbat. „Dokud se všemi neskoncuju – a věř mi, že skoncuju –, zůstaneš tady pod mou střechou a pod mou ochranou...“

„Jak dlouho si myslíš, že ti to zabere?“ neodpustila jsem si rýpavou poznámku.

Marcus se usmál.

„Spěcháš na odjezd?“

„Víc než si dokážeš představit.“

Pohládl mě po tváři, já zavřela oči a snažila jsem se ovládnout své impulzy.

„Chápeš, že to dělám jen kvůli tobě, vid?“

Když to řekl, musela jsem znovu oči otevřít. Vypadal rozzlobeně, ale ovládal se.

„Nežádala jsem tě o nic.“

„O to nejde... Jde o to, že já nikdy nic nedělám, aniž bych za to něco nechtěl...“ Přiblížil se ke mně a celé tělo se mi napjalo. „To, že teď neklečíš na kolenou a nekouříš mi ho, je jen proto, že vím, jakou cenu má žena jako ty...“

„Jsi nechutnej,“ zamumlala jsem a snažila se ze všech sil zachovat klidnou tvář, i když jsem se uvnitř třásla...

Marcus se mi podíval na rty a pak do očí.

„Chci tě úplně na všechno, Marfil,“ řekl, natáhl ruku a pohladil mě po paži. „Abys mě doprovázela, kdykoli budu potřebovat společnost... Aby všichni umírali závistí, až mě uvidí s tebou... Abych se tě mohl dotýkat, hýčkat tě, prohlížet si tě... a šukat tě...“ dodal a chlápne se na mě podíval.

Ruka mi vystřelila k jeho tváři, ale on to čekal dokonce dřív, než jsem si stihla uvědomit, co dělám.

„Nepokoušej mě, princezno,“ pronesl klidně. Oči se mi zalily slzami a modlila jsem se, aby mi před tím hajzlem neukápla ani slza. „Půjdeme na to pomalu, nebudeme dělat nic, co bys nechtěla.“

Chtěla jsem do něj strčit, praštit ho, ublížit mu, použít těch pár dovedností sebeobrany, které jsem měla, abych mu rozbila obličej, ale nedokázala jsem ze sebe vypravit víc než jen dvě prostá slova:

„Chci odejít.“

Marcus couvl, vrátil se ke svému stolu a posadil se k němu.

„To je jediná věc, kterou ti momentálně nemůžu splnit. Uvidíš se u večere,“ dodal a zadíval se na obrazovku svého počítače.

Stála jsem tam, tiše ho pozorovala a vstřebávala jeho slova.

Bože, kam jsi mě to dostal?!

Celý den jsem strávila zavřená ve svém pokoji. Nechtěla jsem s nikým mluvit. Nechtěla jsem nic jíst. Nechtěla jsem na něj nazít.

Když jsem po setkání s Marcusem vešla do pokoje, přesvědčila jsem se, že – jak slíbil – zrcadlo bylo vyměněno za nové.

Masivní železný rám jako by mě vyzýval, abych se ho pokusila znovu rozbít.

Pozdě mi došlo, že rozbití mobilu byla ta nejhorší chyba, jakou jsem mohla udělat. Byl to jediný způsob, jak se dostat ke svým kontaktům, některé z nich jsem si sice pamatovala, ale jiné... Bylo mi jasné, že ani ve snu nebudu moct zavolat člověku,

jehož jméno jsem ani nechtěla vyslovit. Zároveň jsem nad tím neměla v úmyslu dlouho přemítat.

Sebastianovo číslo i můj jediný způsob komunikace s ním zmizely, stejně jako zmizely střepy z mého pokoje.

Když jsem si to uvědomila, šíleně se mi rozbušilo srdce... Komu zavolám, když budu v nebezpečí? Můj rozbitý telefon také zmizel a fakt, že ho Marcus nenechal okamžitě vyměnit stejně jako zrcadlo, mě ujistil, že právo mít k dispozici mobil si budu muset zasloužit.

Hodiny se vlekly, protože starosti o Tami a nedostatek informací o ní mi sotva dovolily zamhouřit oko. Televize v rohu běžela už několik hodin a jediné, co mě zaujalo, byly večerní zprávy.

Moje nicnedělání přerušila jen návštěva jedné ze služebných, s níž jsem se dosud „neměla tu čest“ setkat – všimněte si té ironie.

Byla relativně mladá, nanejvýš pětadvacetiletá, a její blond vlasy ladily s jejíma blankytně modrýma očima. Když vešla, líně jsem k ní stočila pohled.

Jakmile jsem si všimla, že na mě beze slova zírá, narovнала jsem se.

„Chceš mi něco?“ řekla jsem po několika rozpačitých vteřinách.

Podívala se ke dveřím a pak znovu na mě, přitom si nervózně žmoulala ruce.

„Neměla bych tu být...“

Když jsem v jejím hlase zaslechla strach, napjala jsem se.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala jsem se a snažila se znít klidně.

„Nika,“ odpověděla a poprvé se mi podívala do očí.

„Těší mě, Niko. Já jsem Marfil,“ odvětila jsem a posadila se na okraj postele. „Proč bys tu neměla být?“

Znovu pohlédla ke dveřím, a když se její zrak vrátil ke mně, výraz ve tváři se jí změnil ze strachu v nenávisť.

„Nevěřte ničemu, co vám řekne, slečno,“ pronesla a naklonila se ke mně blíž. „Udělal to nám všem... Na začátku je pan okouzlující, jenže potom...“

Po zádech mi přeběhl mráz.

„Nám všem? Jak to myslíš?“

„Pán má rád krásné ženy...“ šeptla, „ale časem ho omrzí a pak je vymění za jiné... Nevěřte jeho slibům.“

Zhluboka jsem se nadechla.

„O nic z toho, co by mi Marcus Kozlov mohl nabídnout, nestojím, Niko, věř mi.“

Zmateně zamrkala.

„Nejste tady proto, že vás sem přivedl on?“

„Jsem tu, protože on a můj otec jsou dobří přátelé...“

Když to uslyšela, její výraz se změnil v čistý děs.

„Bože můj, promiňte. Strašně se omlouvám. Nevěděla jsem to... Myslela jsem si... Prosím, neříkejte panu Kozlovovi, co jsem o něm povídala, prosím.“

Vstala jsem a přistoupila k ní. Vzala jsem ji za ruce a podívala se jí přímo do jejich světle modrých očí.

Byla velmi krásná, jedna z těch dívek, které působí křehce, půvabně a nevinně, s velkýma, výraznýma očima... Typická oběť někoho, jako je Marcus.

Napadlo mě, jestli i on mě takhle vnímá.

„Nenávidím ho, Niko,“ vyštěkla jsem a ani jsem nemrkla, aby pochopila, že to myslím naprosto vážně. Jsem tady proto, že nemám jinou možnost, chápeš?“

„Ale... jestli váš otec a pan Kozlov...“

„Můj otec je parchant,“ vyhrkla jsem syrově. „Jsem tu proto, že potřebuje Marcusovu pomoc, ne proto, že jsem sem chtěla přijít.“

Nika několikrát zamrkala a zdálo se, jako by se na mě dívala jinýma očima.

„Nejste do něj zamilovaná?“

Musela jsem se držet, abych se nerozesmála. „Ani v těch nejhorších nočních můrách.“

Nika vypadala, že se jí po mém přiznání ulevilo. Připadalo mi to velmi milé, že jí na mně záleží, i když mě vůbec nezná.

„To ráda slyším, slečno,“ řekla s úsměvem. „Můžete za mnou přijít s čímkoli, kdykoli budete něco potřebovat, ano?“

Zvážila jsem její slova a byla jsem vděčná, že mám v domě alespoň nějakého spojence.

„Měla byste si odpočinout,“ dodala a podívala se na mé tmavé kruhy pod očima. „Pán vás u večeře nerad uvidí tak unavenou...“

„Nepřijala jsem jeho návrh společné večeře,“ oznámila jsem jí pevným hlasem.

„Vy... Měla byste to přijmout. Není dobré ho rozčilovat...“

Z jejích očí, které na okamžik potemněly, mi přeběhl mráz po zádech.

Zachvěla jsem se. Ať už jí Marcus udělal cokoli, bylo jasné, že ji to nenechalo nijak klidnou.

Nika odešla a já musela potlačit nutkání přisunout pohovku ke dveřím do mého pokoje. Vědomí, že Marcus může vejít kdykoli, aniž bych to postřehla, mě děsilo. Jenže nejhorší bylo vědomí, že budu muset splatit svůj dluh. Marcus mě chrání, to ano... ale za jakou cenu?

Nadešel čas večeře. Uvnitř mě se hádaly dvě mé já. Ta, která chtěla zůstat nezávislou ženou, již vždycky byla, a ta, která věděla, že teď je hlavní přežít. Ta první se odmítala obléknout na večeři tak, jako by byla jen dalším exponátem do Marcusovy sbírky, a ta druhá tušila, že jiná varianta bude mnohem horší.

Zavřela jsem oči a znovu se setkala s pohledem Niky.

V mé hlavě znovu zazněl její hlas.

Není dobré ho rozčilovat.

Oblékla jsem si šaty a sešla dolů na večeři.

M A R F I L

Druhý den ráno se stalo něco, co mi okamžitě zvedlo náladu. Snídala jsem sama v jídelně a přemýšlela o svém včerejším rozhodnutí, když vtom mou pozornost upoutala tři psí zaštěkání.

Nejdřív jsem ztuhla, pak jsem vyskočila ze židle a běžela ke vstupním dveřím. Vedle Marcuse a někoho dalšího stál připnutý na černém koženém vodítku Rico. Když mě uviděl, začal bláznit, škubl tak prudce, až Marcusovi vypadlo vodítko z ruky, a rozeběhl se ke mně. Nemohla jsem se ubránit slzám... Objímala jsem ho, zatímco on se nedočkavě vrtěl, olizoval mi obličej, ruce a zkrátka všechno, na co dosáhl.

„Nepoděkuješ mi?“ zeptal se Marcus se založenýma rukama sledující scénu před sebou.

Vstala jsem, Rico poskakoval jako šílený a přitom štěkal a kousal do vodítka. Když jsem pohlédla na Marcuse, celá jsem se napjala. Nenáviděla jsem pomyšlení, že celou dobu věděl, že přistoupím na jeho nabídku. Byl si tak jistý, že pro Rica nechal poslat předem.

„Děkuju,“ řekla jsem odměřeně.

„Co kdybychom si dneska vyšli na večeři do města?“ Musel z mé tváře vyčíst, že mě ta představa neláká, a pokračoval, než jsem vůbec stačila zareagovat. „Taková je dohoda, vzpomínáš?“

To byla pravda, ale nepočítala jsem s tím, že bych s ním šla na večeři někam ven... jako by to bylo rande.

„Dneska večer?“

„Zajistím rezervaci.“ To byla jeho jednoduchá odpověď.

Podívala jsem se na Rica a nemohla si pomoci – vzpomněla jsem si na Sebastiana.

Co asi dělá? Staral se o něj až do této chvíle on?

Byl to Sebastian, kdo ho musel odvézt Marcusovu poslíčkovi?

Zbytek dne jsem strávila s Ricem na pláži. Bylo to poprvé, co jsem se mohla na vlastní oči přesvědčit, jaký je Marcus, pokud jde o bezpečnost.

Celé odpoledne mě doprovázelo pět mužů z ochranky. Sledovalo mě pět párů očí, zatímco jsem se opalovala, hrála si s Ricem, koupala se v oceánu, procházela se...

Ve snaze nemyslet na tu noc a na to, jak by mohla skončit, jsem svůj pobyt na pláži prodlužovala, jak jen to šlo. Zkrátka večere s Marcusem by se mohla ukázat jako nebezpečnější než jakýkoli vrah, který by mi chtěl ublížit.

Z pláže jsem se vrátila celá od písku, stejně jako Rico, a než jsem si to uvědomila, měla jsem připravenou vanu a před koupelnou čekaly dvě služebné, aby mi pomohly se nachystat na večer.

Požádala jsem je co nejzdvořileji, aby odešly, a vybrala jsem si oblečení sama.

Dychtivě jsem toužila získat zpět svůj mobil. Neuniklo mi, že Marcus splnil každý můj rozmar, tedy kromě toho, že mi nedal nový telefon. Nebyl to žádný hlupák, tímhle způsobem dosáhl toho, čeho chtěl: izolovat mě. Proto jsem byla vděčná, když se v mém pokoji objevila Nika a nabídla mi pomoc s úpravou vlasů.

„Niko, udělala bys pro mě něco?“ zeptala jsem se jí, když jsem seděla u toaletního stolku.

„Jistě, co potřebuješ?“ Tykala mi potom, co jsem ji přesvědčila, že to není neuctivé.

„Telefon.“

Samozřejmě mi ho bez váhání půjčila. Netrvalo mi ani půl minuty vyfukat Liamovo číslo, které jsem naštěstí znala nazpaměť, abych zjistila, že Tami už byla propuštěna z nemocnice.

„Její rodiče ji chtějí vzít do Londýna,“ oznámil mi Liam poté, co jsem ho musela popáté ubezpečit, že jsem v pořádku, přičemž

jsem samozřejmě vynechala všechno, co se týkalo mého otce a Marcuse. Vysvětlila jsem mu, že můj otec dlužil nějakým zločincům a že se mě kvůli tomu pokusili zabít. O obchodování s drogami jsem pomlčela, protože jsem mu nechtěla dělat starosti. Navíc čím méně toho on a Tami věděli, tím lépe.

„Co na to říká Tami?“

Liam si našťavaně povzdechl.

„Neví, co má dělat. Je zmatená a vyděšená z toho, co se stalo...“ Liam se odmlčel a já jsem musela nastražit uši, abych se ujistila, že je pořád na druhém konci linky. „Moc se mi líbí, Marfil,“ přiznal, jako by se mi doznával k vraždě. „Ta zatracená holka se mi dostala pod kůži a poslední, co chci, je, aby odjela na druhý konec světa...“

Nevěřičně jsem zamrkala.

Liam se zamilovává do Tami?

„Tami nikdy do Londýna nechtěla, nenáviděla to tam...“

„Její otec dělá všechno pro to, aby si ji tam mohl odvézt... Je tu něco, co mi uniká, Marfil, něco, co mi Tami za žádných okolností nechce říct... Ty něco víš? Víš, proč se tak zdráhá si mě pustit k tělu?“

Nikdy jsem neslyšela Liama tak zoufalého.

„Tami je dost uzavřená...“ začala jsem, ale on mě přerušil.

„Je to blázen!“ vyrazil ze sebe výkřik, který mě vyděsil. „Víš, že mě ani nenechá za ní přijít? Do háje, Marfil, viděl jsem, jak přede mnou málem vykrvácela, a přísahám bohu, že jsem v životě neměl takový strach jako tenkrát.“

„Liam, uklidni se, ano?“ řekla jsem, posadila se na podlahu a podívala se směrem k oknu. „Budeš muset být trpělivý... A taky, bez urážky, ale... Cítí k tobě Tami něco?“

Musela jsem se zeptat... Přestože jsem si v posledních měsících všimla, že se Tami k Liamovi chová jinak, pochybovala jsem, že k němu cítí totéž co on k ní.

Nehodili se k sobě ani zdaleka!

„To ona mě divoce líbala krátce předtím, než na ni vystřelili.“

Údivem jsem vykulila oči.

„Tami...?“

„No, dobře, možná jsem to byl já, kdo ji začal vášnivě líbat, ale ujišťuju tě, že mi ten polibek oplatila... a teď se mnou nechce mít nic společného. Říká, že není připravená být s někým, jako jsem já, že bych ji nikdy nepochopil, že jsem na ni moc chlap... Co to sakra znamená?“

„Liamé,“ řekla jsem, čímž jsem přerušila jeho smršť kritiky, „nic nezískáš, když na ni budeš tlačit... Jestli se jí líbíš, musíš jí dát čas... To ona musí přijít za tebou.“

„Co to do prdele znamená?“

Obrátila jsem oči v sloup.

„Prostě budeš muset být trpělivej. Jsi zvyklej na to, že ti stačí vytasit ten tvůj úsměv a dostaneš, co chceš, ale u Tami budeš muset změnit strategii... Nebo aspoň si to myslím.“

„Víš co?!“ vyštěkl naštvane. „Ať jde do hajzlu! Chce jet do Londýna? Bezva! Už se nebudu honit za nějakou malou holkou, která nemá ani odvalu přiznat, že se jí líbím...“

Chtěla jsem mu odpovědět, vysvětlit, že Tami je jedinečná, tichá, milá a přede vším velmi zdrženlivá vůči klukům, ale než jsem stačila cokoli říct, zavěsil.

Nevěřicně jsem se podívala na displej.

„Ty jsi někdy tak hloupej, Liamé.“

Poté jsem telefon vrátila Nice a šla jsem do šatny, abych se připravila na rande se samotným ďáblem. Vybrala jsem si jednoduché černé šaty s kulatým výstřihem a sandály na vysokém podpatku ve stejné barvě. Nechtěla jsem, aby to vypadalo, že jsem se kvůli němu vystrojila, ba naopak. Čím jasněji bylo vidět, že ho nenávidím, tím lépe. Vlasy jsem si stáhla do drdolu a nenalíčila jsem se.

Když jsem sešla dolů s Ricem v patách, Marcus nikde. Vešla jsem do obývacího pokoje a našla ho, jak sedí na pohovce, v ruce drží sklenku whisky a v popelníku na stole před sebou měl opřený doutník. Jakmile mě uviděl, zvláště se mu zajiskřily oči a vstal.

„Auto na nás čeká,“ řekl, prošel kolem mě a vykročil ke vchodu. Beze slova jsem ho následovala, pak jsem se posadila vedle něj na sedadlo spolujezdce v černém ferrari a slyšela jsem, jak se zhluboka nadechl nosem. Podívala jsem se na něj. Měl zavřené oči, jako by v duchu počítal. . .

Nastartoval motor a rázem jsme se prudce rozjeli směrem do vnitrozemí.

Cítila jsem se nesvá. . . Nejraději bych byla kdekoli jinde než tam.

„Co by sis dala k večeři?“

Když promluvil poprvé od chvíle, co jsme nastoupili do auta, polekalo mě to – byla jsem zvyklá na ticho.

„Je mi to jedno,“ odpověděla jsem a podívala se z okna. Neříkal snad, že někde udělá rezervaci?

„Je mi to jedno není odpověď,“ pronesl klidně a zabočil doprava.

„Vyber si ty,“ odpověděla jsem a pokrčila rameny.

Viděla jsem, jak se mu na rtech objevil úsměv.

„Dal bych si tebe, Marfil,“ řekl, pár vteřin se na mě díval a potom obrátil zrak zpátky na silnici. Celá jsem se napjala. „Ale nemyslím si, že bys z toho byla nadšená,“ dodal, když viděl mou strnulou polohu na sedadle auta.

„Věř tomu nebo ne. . . Snažím se. . .“

Bylo mi jedno, co dělá. . . Kdyby to bylo na mně, nešla bych s ním ven ani za nic.

Když jsme dorazili do velmi elegantní japonské restaurace s černými stoly a rudě červenými křesly, věděla jsem, že i když působí klidně a mluví se mnou laskavě, skrývá v sobě tu samou zrůdu, která mě předtím chtěla znásilnit a poranila mi prsty na levé ruce bez jakýchkoli skrupulí.

Usadili nás ke stolu, jenž byl poměrně daleko od ostatních hostů. Všimla jsem si, že se k Marcusovi chovají podobně, jako by se v některé evropské zemi chovali ke králi. Zdálo se, že číšníci nechali všeho, co zrovna dělali, a šli k našemu stolu, aby nás s přehnanou úctou obsloužili.